

Сякаш сън е било това време. А не бяха минали още две години откак през онази страшна нощ заплътетата бяха отвели баща им с вързани ръце и от тогава не се беше нито видял, нито чул. А после, когато чичо им Константин бе пристигнал от Загреб, носейки най-скъпия дар, отпечатаните там:

БЪЛГАРСКИ
НАРОДНИ ПЕСНИ
събрани
от

БРАТЯ МИЛАДИНОВИ
Димитрия и Константина
и издани от
КОНСТАНТИНА
в Загреб на 1861 година

в посърналия братов дом го беше посрещнала снаха му Митра с нечакана грозна вест.

И веднага Константин бе заминал за Цариград, да подири в тамошните зандани своя затворен брат. Ала и той сам бе изчезнал в мрачна неизвестност.

После. После бе дошла най-лошата вест. Гърците отровили двамата братя в тъмницата. И никой не знаеше къде е дори гробът им.

Защото те не биваше повече да разнасят българското слово, българската песен там, където насилието искаше всичко да погърчи. С училища, черква, родна песен...

Посърна, залиня дребничката Царева. Побягна руменината от нежното, миловидно лице, а всеки ден погледът на хубавите черни очи ставаше по-тъмен. Безмерна болка свеждаше челото и когато гледаше как майка ѝ вехне в нестихваща печал, в непрестанна грижа. С какво щеше да изхрани тия дребни деца?